

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Cob/55/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4122201707
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Barková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:4122201707.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Barkovej a členiek senátu JUDr. Ivany Nevidanskej a Mgr. Jany Brádzikovej, v právnej veci žalobcu: Plastcom, spol. s r.o., so sídlom Hattalova 4, 831 03 Bratislava, IČO: 17 318 378, právne zastúpený: Mgr. Oliver Krist, advokát so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava proti žalovanému v 1. rade: B.. A. E., narodená XX.XX.XXXX, bytom V. ulica XXX/XX, XXX XX V. - W. a žalovanému v 2. rade: B.. C. T., narodený XX.XX.XXXX, bytom N. XXXX/XX, XXX XX R. - E. G., obaja právne zastúpení: JUDr. Igor Huna, advokát so sídlom Tranovského 57, 841 02 Bratislava - mestská časť Dúbravka, o zaplatenie 2 676,99 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v 1. rade a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 29Cb/5/2022-298 zo dňa 05.06.2023, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 29Cb/5/2022-298 zo dňa 05.06.2023 potvrdzuje.

II. Žalobcovi voči žalovaným v 1. rade a 2. rade spoločne a nerozdielne priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo aj ako „súd“) rozsudkom č.k. 29Cb/5/2022-298 zo dňa 05.06.2023 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“ alebo aj ako „napadnuté rozhodnutie“) v právnej veci žalobcu: Plastcom, spol. s r.o., so sídlom Hattalova 4, 831 03 Bratislava, IČO: 17 318 378 (ďalej aj ako „žalobca“ alebo aj ako „spoločnosť Plastcom, spol. s r.o.“ alebo aj ako „spoločnosť“) proti žalovanému v 1. rade: Ing. A. E., narodená XX.XX.XXXX, bytom V. ulica XXX/XX, XXX XX V. - W. (ďalej aj ako „žalovaný v 1. rade“ alebo aj ako „B.. A. E.“) a žalovanému v 2. rade: B.. C. T., narodený XX.XX.XXXX, bytom N. XXXX/XX, XXX XX R. - E. G. (ďalej aj ako „žalovaný v 2. rade“ alebo aj ako „B.. C. T.“) alebo (ďalej spolu obaja aj ako „žalovaní“), o zaplatenie 2 676,99 eura s príslušenstvom, uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2 676,99 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 956,99 eura od 09.02.2022 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 11 % ročne zo sumy 720 eur od 14.02.2023 až do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky vo výške 40 eur a to všetko do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a žalobcovi priznal nárok voči žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Súd rozhodol s poukazom na § 134, § 135a ods. 1, ods. 2 a ods. 3, § 369 ods. 1 a ods. 2, § 261 ods. 1, § 502 ods.1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších zákonov (ďalej len ako „ObZ“), § 420 ods.1 a ods. 2, § 442 ods. 1 a ods. 3, § 489, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších zákonov (ďalej len ako „OZ“), § 137 písm. a), § 149, § 150, § 151 ods.1

a ods. 2, § 152, § 153 ods.1 a ods. 2, § 154, § 187 ods.1 a ods. 2, § 188 ods.1, § 191 ods.1, § 204, § 215 ods.1 a ods.2, § 218 ods. 1, § 255 ods. 1 a ods. 2, § 262 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších zákonov (ďalej len ako „CSP“).

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 14.02.2022 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaných na zaplatenie sumy vo výške 1 956,99 eura s príslušenstvom titulom nároku na náhradu škody. Žalobca uviedol, že je obchodnou spoločnosťou zapísanou v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I v oddiel: Sro vložka číslo 903/B, má štyroch spoločníkov, a to Ing. C. T., B.. A. E., B.. F. C. a B.. C. L., ktorí sú súčasne konateľmi a aj jej zamestnancami a to na pozíciách odborných riaditeľov s tým, že v jej mene konajú vždy dvaja konatelia spoločne. Žalobca dôvodil, že žalovaní ako konatelia spoločnosti žalobcu porušili svoju povinnosť štatutárnych zástupcov vykonávať svoju funkciu s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov a svojim protiprávnym konaním mu spôsobili škodu v sume vo výške 1 956,99 eura.

Argumentoval, že žalovaní Ing. A. E. a B.. C. T. ako konatelia žalobcu podali dňa 05.03.2018 prostredníctvom advokátky JUDr. Y. L. (ďalej aj ako „advokátka“) žalobu voči Ing. C. L. - spoločníkovi a konateľovi žalobcu a ktorý bol zároveň jeho zamestnancom na pozícii obchodno - ekonomického riaditeľa (OER) (ďalej aj ako „Ing. C. L.“) a to o náhradu škody v sume vo výške 180,35 eura a ktorá bola vedená na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 60Cpr/5/2018 (ďalej aj ako „spor vedený pod sp. zn. 60Cpr/5/2018“ alebo aj ako „sp. zn. 60Cpr/5/2018“). Mal za to, že táto žaloba bola absolútne nedôvodná a zdôraznil, že sa jednalo o žalobu spadajúcu do súboru viacerých vymyslených a nedôvodných žalôb na základe údajných porušení pracovných povinností Ing. C. L. s poukazom na ustanovenie § 99 Zákonníka práce, ktorý mal neoprávnene vyplatiť zamestnancovi žalobcu Ing. Q. sumu vo výške 180,35 eura za prácu nadčas, hoci ju v zmysle vedenej evidencie práce skutočne vykonal. V samotnej žalobe pritom nebolo vôbec uvedené, v čom by malo spočívať konkrétne porušenie povinností Ing. C. L., iba bolo takéto jeho porušenie konštatované. Absolútna nedôvodnosť tejto žaloby a jej šikanóznosť sa v plnom rozsahu potvrdila rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 60Cpr/5/2018-247, ktorý po rozsiahlom dokazovaní žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému Ing. C. L. priznal náhradu trov súdneho konania. Uvedený rozsudok bol potvrdený dňa 24.10.2019 Krajským súdom v Bratislave ako odvolacím súdom.

Žalobca poukázal na to, že vyššie uvedená žaloba spadá do súboru ďalej uvedených vymyslených, nedôvodných a šikanóznych žalôb, ktoré žalovaní konatelia Ing. C. T. a Ing. A. E. začali podávať na Ing. C. L. už od polovice roku 2017 a takto podali prostredníctvom advokátky JUDr. Y. L. voči žalovanému Ing. C. L. viaceré žaloby o náhradu škody a to: dňa 23.06.2017 v sume vo výške 571,60 eura, dňa 24.11.2017 v sume vo výške 135,20 eura, dňa 05.03.2018 v sume vo výške 312,13 eura a dňa 15.06.2018 v sume vo výške 14 000 eur. Žalobca zastával názor, že všetky uvedené žaloby podané žalovanými boli účelovo vymyslené a absolútne nedôvodné, a preto boli všetky tieto žaloby žalovanými buď vzaté späť a súdne konania boli následne zastavené alebo boli žaloby súdom zamietnuté ako nedôvodné.

Ohľadom vyššie uvedených podaných žalôb žalovanými ako konateľmi žalobcu voči Ing. C. L., žalobca ďalej uviedol, že žalovaní dňa 15.10.2019 zobrali voči žalovanému Ing. C. L. späť žalobu na náhradu škody v sume vo výške 14 000 eur a z tohto dôvodu Okresný súd Bratislava III konanie vedené pod sp. zn. 45Cpr/10/2018 uznesením dňa 28.11.2019 zastavil a žalovanému Ing. C. L. priznal náhradu trov konania. Taktiež Krajský súd v Bratislave sp. zn. 10CoPr/1/2020 o zaplatenie sumy vo výške 135,20 eura s príslušenstvom rozsudkom z 30.04.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa žalovaní prostredníctvom žalobcu domáhali uložiť žalovanému Ing. C. L. povinnosť zaplatiť sumu vo výške 135,20 eura. Krajský súd v Bratislave okrem iného v odôvodnení rozsudku výslovne konštatoval, že: „Súd prvej inštancie preto dospel k absolútne správne právnemu záveru, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, že žalobca v konaní nepreukázal žiadne porušenie akejkoľvek pracovnej povinnosti žalovaného pri plnení jeho pracovných úloh...“ Ďalej žalovaní ako konatelia žalobcu vo veci podanej žaloby voči žalovanému Ing. C. L. o zaplatenie sumy vo výške 571,60 eura túto zobrali po troch rokoch podaním zo dňa 09.11.2021 v celom rozsahu späť bez uvedenia dôvodov, a preto Okresný súd Bratislava III dňa 29.11.2021 konanie zastavil. Zároveň žalovaní ako konatelia žalobcu vo veci podanej žaloby voči žalovanému Ing. C. L. o zaplatenie sumy vo výške 312,13 eura, túto zobrali po troch rokoch podaním zo dňa 09.11.2021 v celom rozsahu späť a bez uvedenia dôvodov, a preto Okresný súd Bratislava III dňa 12.11.2021 konanie zastavil.

Žalobca mal za to, že žalovaní ako konatelia opakovane zneužívali svoje postavenie konateľov a systematicky podávali na Ing. C. L. absolútne nedôvodné, vymyslené a založené na preukázateľne nepravdivých tvrdeniach, a preto sa jednalo o šikanózne žaloby, ktoré využívali na jeho poškodenie, zastrašovanie a ohováranie.

Zároveň poukázal na to, že žalovaní ako konatelia neoznámili Ing. C. L. vznik údajnej škody, ani ju s ním neprerokovali, ale rovno naňho podali žalobu, čo je tiež porušením ich povinností vyplývajúcich z § 191 Zákonníka práce a to znamená ich priame porušenie „povinnosti zaobstarat' si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa rozhodnutia“. Konanie žalovaných je tak možné považovať za hrubé a úmyselné porušenie svojich povinností ako konateľov a je v priamom rozpore s konaním s odbornou starostlivosťou a je v rozpore so záujmami spoločnosti ako aj spoločníka Ing. C. L. a je hrubým porušením ustanovenia § 135a ods. 1 ObZ. Žalobca sa odvolával ďalej na ustanovenie § 135a ods. 2 ObZ, podľa ktorého konatelia, ktorí porušili svoje povinnosti pri výkone svojej pôsobnosti, sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť škodu, ktorú tým spoločnosti spôsobili.

Žalobca argumentoval, že v danom prípade mu voči žalovaným vznikla škoda na základe porušenia ich povinností ako konateľov žalobcu z titulu nákladov za uhrádzanie právnych služieb za podanie nedôvodnej žaloby voči Ing. C. L. na Okresný súd Bratislava III o náhradu škody v sume vo výške 180,35 eura (sp. zn. 60Cpr/5/2018) a to za úhradu trov súdneho konania, ako aj súdneho poplatku (účtovaný vo faktúre 25/2019) a ktoré boli vyúčtované faktúrami - č. 12/2018 zo dňa 13.03.2018 v sume vo výške 700 eur a ktorá bola žalobcom uhradená dňa 23.03.2018, č. 36/2018 zo dňa 23.03.2018 v sume vo výške 490 eur a ktorá bola žalobcom uhradená dňa 11.09.2018, č. 17/2019 zo dňa 23.04.2019 v sume vo výške 490 eur a ktorá bola žalobcom uhradená dňa 02.05.2019, č. 25/2019 zo dňa 24.05.2019 v sume vo výške 156,50 eura a ktorá bola žalobcom uhradená dňa 05.06.2019 a č. 5/2019 zo dňa 09.06.2019 v sume vo výške 112,24 eura a ktorá bola žalobcom uhradená dňa 18.06.2019.

Uviedol, že úhrady advokátom za právne služby vyúčtované vo faktúrach tak predstavovali spolu sumu vo výške 1 932,24 eura a zaplatený súdny poplatok v sume vo výške 16,50 eura čo je spolu 1 948,74 eura (vyúčtovacia faktúra č. 11/2020 zo dňa 07.01.2020 vystavená na sumu vo výške 112,24 eura, faktúra č. 15/2020 zo dňa 14.11.2020 vystavená na sumu vo výške 112,24 eura, t. j. 700 eur + 490 eur + 490 eur + 156 eur (140 eur + 16,50 eura) + 112,24 eura = 1 948,74 eura). Žalobca ďalej uviedol, že taktiež zaplatil súdny poplatok za odvolanie v sume 08,25 eura.

Žalobca zhrnul, že celková škoda voči žalovaným z dôvodu porušenia ich povinností ako konateľov predstavuje náklady za uhradené právne služby v celkovej sume vo výške 1932,24 eura a náklady za uhradené súdne poplatky v celkovej sume 24,75 eura, t. j. spolu škoda vo výške 1 956,99 eura.

Žalobca poukázal na to, že advokát JUDr. Igor Huna zastupujúci žalobcu v súdnom konaní pred Okresným súdom Bratislava III vedenom sp. zn. 60Cpr/5/2018 o zapltenie sumy vo výške 180,35 eura si najskôr neoprávnené účtoval právne služby dopredu t. j. ktoré ešte neuskutočnil, t. j. akoby preddavkovo a až po pol roku a roku poslal ďalšie „vyúčtovacie“ faktúry.

Zároveň žalobca poukázal na to, že napriek tomu, že súd priznal žalovanému náhradu trov v rozsahu 100 % prvostupňového aj odvolacieho konania, súd prvej inštancie ani po dvoch rokoch od právoplatnosti svojho rozhodnutia nerozhodol o výške priznaných trov súdneho konania, a preto ich ešte žalovanému neuhradil.

Ďalej žalobca uviedol, že prostredníctvom svojho právneho zástupcu listom zo dňa 08.02.2022 vyzval oboch žalovaných ako konateľov na náhradu spôsobenej škody vzniknutej mu úhradou právnych služieb v súvislosti s podaním nedôvodnej a šikanóznej žaloby voči Ing. C. L. o zapltenie sumy vo výške 180,35 eura podanej na Okresný súd Bratislava III vedenej pod spis. zn. 60Cpr/5/2018 v celkovej sume vo výške 1 956,99 eura, ktorá pozostáva zo sumy vo výške 1 932,24 eura za uhradené náklady za právne služby a za náklady za zapltenie súdnych poplatkov v sume vo výške 16,50 eura a v sume vo výške 08,25 eura. Žalovaní však na jeho výzvu o zapltenie uplatnenej náhrady škody nereagovali a ktorú mu neuhradili.

Žalobca považoval za preukázané, že žalovaní ako konatelia žalobcu postupovali vo veci podania žaloby voči Ing. C. L. o zapltenie náhrady škody v sume vo výške 180,35 eura, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod spis. zn. 60Cpr/5/2018, v rozpore s odbornou starostlivosťou a v rozpore so záujmami žalobcu. Žalobca mal za to, že žalovaní týmto svojim konaním ako konatelia žalobcu porušili ustanovenie § 135a ods. 1 ObZ, a preto sú mu povinní v zmysle ustanovenia § 135a ods. 2 nahradiť spoločne a nerozdielne vzniknutú škodu, ktorú mu týmto svojim konaním spôsobili.

Žalobca k veci predložil súdu písomné dôkazy: plnomocenstvo, výpis z obchodného registra spoločnosti žalobcu, organizačnú štruktúru žalobcu, príklady používaných pejoratívnych výrazov žalovanými, žalobu na náhradu škody v sume vo výške 180,35 eura a rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 60Cpr/5/2018-247 zo dňa 10.07.2019 v tejto veci, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 10CoPr/6/2019-306 zo dňa 24.10.2019, žalobu na náhradu škody v sume vo výške 571,60 eura, žalobu na náhradu škody v sume vo výške 135,20 eura, žalobu na náhradu škody v sume vo výške 312,13 eura, žalobu na náhradu škody v sume vo výške 14 000 eur, späťvzatie žaloby o zapltenie sumy vo výške 14 000 eur a uznesenie Okresného súdu Bratislava III o zastavení súdneho konania v tejto veci

sp. zn. 45Cpr/10/2021, rozsudok Krajského súdu v Bratislave o zaplatenie sumy vo výške 135,20 eura č. k. 10CoPr/1/2020-323, späťvzatie žaloby o zaplatenie sumy vo výške 571,60 eura a uznesenie o zastavení súdneho konania v tejto veci č. k. 21Cpr/12/2017-201, späťvzatie žaloby o zaplatenie sumy vo výške 312,13 eura a uznesenie o zastavení súdneho konania v tejto veci č. k. 21Cpr/5/2018-133, faktúru č.12/2018 vystavenú na sumu vo výške 700 eur, faktúru č. 36/2018 vystavenú na sumu vo výške 490 eur, faktúru č. 17/2019 vystavenú na sumu vo výške 490 eur, faktúru č. 25/2019 vystavenú na sumu vo výške 156,50 eura, faktúru č. 5/2019 vystavenú na sumu vo výške 112,24 eura, vyúčtovaciu faktúru č.57/2019 zo dňa 11.12.2019, faktúru č. 14/2020 zo dňa 04.11.2020, výpisy z účtu žalobcu o úhradách faktúr, platobný predpis na úhradu súdneho poplatku v sume vo výške 8,25 eura a výzvu na úhradu náhrady škody zo dňa 08.02.2022.

4. Súd prvej inštancie vydal dňa 24.03.2022 platobný rozkaz č. k. 29Cb/5/2022-119, ktorým uložil žalovanému povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi istinu v sume vo výške 1956,99 eura s príslušenstvom a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur alebo v tej istej lehote podať odpor. Zároveň žalovanému uložil povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia a ostatných trov konania v sume vo výške 59 eur.

5. Žalovaní sa k žalobe vyjadrili v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 06.04.2022 a v celom rozsahu odmietli tvrdenia žalobcu, že mu ako konatelia mali spôsobiť škodu v sume vo výške 1 956,99 eura. Argumentovali, že žalobca oprel podanie žaloby o súdny spor voči Ing. C. L. o zaplatenie sumy vo výške 180,35 eura vedený na Okresnom súde Bratislava III vedený pod sp. zn. 60Cpr/5/2018 (ďalej aj ako „súdny spor“) a v tejto právnej veci ako konatelia žalobcu v konaní pred súdom splnomocnili na základe udeleného plnomocenstva zo dňa 24.01.2018 zastupovaním K. C. Y. L., ktorá spoločnosť Plastcom, spol. s r.o. v tejto právnej veci zastupovala do 13.05.2019 s tým, že písomne spoločnosti oznámila ukončenie svojho právneho zastupovania z dôvodu konfliktu záujmov, pretože spoločnosť Plastcom, spol. s r.o. konajúca prostredníctvom konateľov Ing. C. L. a Ing. F. C., podala voči nej žalobu o náhradu škody o zaplatenie sumy vo výške 25 855,38 eura s príslušenstvom a ktorá je vedená na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 12Cb/128/2018, pričom konanie ešte nie je ukončené. Následne z tohto dôvodu splnomocnili zastupovaním v predmetnej právnej veci (sp. zn. 60Cpr/5/2018) advokáta JUDr. Igora Hunu na základe udeleného plnomocenstva zo dňa 28.05.2019, ktorý spoločnosť Plastcom, spol. s r.o. zastupoval až do právoplatného ukončenia veci. Žalovaní uviedli, že právny stav, tak ako tvrdí žalobca v žalobe, nie je preukázaný a nevidia žiadny dôvod, na základe ktorého, by mu mali uhradiť spoločne a nerozdielne škodu v sume vo výške 1 956,99 eura. Dôvodili, že žalobu o náhradu a škody vo výške 180,35 eura vedená pred Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 60Cpr/5/2018, bola podaná z dôvodu ochrany záujmov spoločnosti Plastcom spol. s r.o., nie z dôvodu ochrany záujmov jej konateľov a zároveň spoločníkov Ing. C. T. a Ing. A. E., ani z dôvodu ich iných zištných záujmov. Dôvodili, že túto žalobu podali z dôvodu dôvodného podozrenia, že v spoločnosti Plastcom, spol. s r.o. dochádza zo strany Ing. C. L. k svojvoľnému schvaľovaniu práce nadčas jednotlivým zamestnancom a v spoločnosti nie je možné dosiahnuť nápravu vo veci evidencie práce nadčas.

Žalovaní sa bránili tým, že ich cieľom vždy bolo, aby sa v spoločnosti postupovalo podľa zákona, dodržiavali sa predpisy, interné smernice s tým, že ani v jednom súdnom prípade nedošlo z ich strany ako konateľov k zjavnému zneužitiu práva, ktoré by nepožívalo právnu ochranu, ani nedošlo k svojvoľnému a bezúspešnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva. Uviedli, že majú vysokoškolské vzdelanie technického zamerania a na základe dôkazov nadobudli presvedčenie, že Ing. C. L. na pracovnej pozícii obchodno-ekonomický riaditeľ, ktorý je ale zároveň aj konateľom a spoločníkom, mohol z tejto jeho pracovnej pozície porušiť ustanovenia Zákonníka práce súvisiace so svojvoľným schvaľovaním práce nadčas zamestnancom, ktorých riadil na ekonomickom úseku. Žalovaní preto oslovili zo svojimi poznatkami a dôkazmi advokátku JUDr. Evu Kliniecovú, ktorá prevzala zastupovanie spoločnosti Plastcom, spol. s r. o. a ktorá postupne vypracovala žalobu a zároveň vykonávala všetky právne úkony, vrátane písomných podaní na súd, zúčastňovala sa na jednotlivých pojednaniach a na základe dohody vyúčtovala spoločnosti Plastcom, spol. s r.o. náklady za vykonané právne služby súvisiace s jej zastupovaním a to jednotlivými faktúrami spolu s rozpisom prác sumy vyplývajúce z faktúr, ktoré sú predmetom tohto posudzovaného právneho sporu o náhradu škody.

Mali za to, že nakoľko sú právni laici, boli presvedčení o tom, že advokátka pri poskytovaní právnej pomoci a právnych službách bude postupovať v súlade so zákonom č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o advokácii“) a ako konatelia konajúci za spoločnosť Plastcom, spol. s r.o. boli presvedčení o tom, že advokátka pri výkone advokácie bude postupovať s odbornou starostlivosťou.

Žalovaní dôvodili, že advokátka vypracovala žalobu, ktorú podala na súd, a preto nemohli porušiť svoje povinnosti pri výkone svojej pôsobnosti s odvolaním sa na čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Poukázali na všeobecnú úpravu zodpovednosti za škodu zakotvenú v ustanoveniach § 373 a nasl. ObZ s tým, že špeciálnu úpravu obsahuje ustanovenie § 135a Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého je zodpovednosť konateľa za škodu objektívna. Jedným z predpokladov vzniku zodpovednosti konateľa za škodu je porušenie povinnosti konateľa a žalobca porušenie povinnosti konateľa musí jednoznačne preukázať. V danom prípade, sa tak však nestalo. Nestačí len v žalobe konštatovať, že konateľ konal v rozpore so svojimi povinnosťami uvádzanými v zmysle ustanovenia § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorými napr. sú povinnosť vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou, povinnosť konať v súlade so záujmami spoločnosti, povinnosť konať v súlade so záujmami všetkých spoločníkov, povinnosť zaobstaráť si pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia. Žalovaní sú názoru, že pri výkone svojej pôsobnosti konateľov, v súvislosti s vedením súdneho sporu voči Ing. C. L. o náhradu škody v sume vo výške 180,35 eura vedeným na Okresnom súde Bratislava III pod. sp. zn. 60Cpr/5/2018 postupovali s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že konajú v záujme spoločnosti. Mandátna zmluva, ako obstarávateľský typ zmluvy, implicitne predpokladá, že mandatár je v dotknutej oblasti odborníkom. Zdôraznili, že zákon nepožaduje od konateľov odbornosť v zmysle kvalifikačných predpokladov, napríklad v oblasti práva, ekonómie alebo výroby, ale vyžaduje od nich profesionalitu pri výkone funkcie člena štatutárneho orgánu z objektívneho hľadiska. Zákon tak mandatárovi, podobne ako konateľovi, v hrubých rysoch stanovuje rozmedzie miery kvality, ktorú je povinný dodržiavať. Z povahy veci je jasné, že nepôjde o bežnú či priemernú starostlivosť konateľa. Naopak, konateľ je povinný pri plnení svojej funkcie využívať svoje odborné znalosti, prípadne, ak takýmito znalosťami sám nedisponuje, poveriť na výkon činnosti inú osobu. V takomto prípade je konateľ povinný zachovať predpoklad odbornej starostlivosti pri výbere kvalifikovanej osoby. Keďže v oblasti práva sú laici, nedisponujú odbornými znalosťami v tejto oblasti, z tohto dôvodu oslovili so svojimi poznatkami o veci a dôkazmi, advokátku JUDr. Evu Kliniecovú a neskôr JUDr. Igora Hunu, ktorí prevzali zastupovanie spoločnosti Plastcom, spol. s r.o.. Mali za to, že ako konatelia spoločnosti naplnili inštitút konania s odbornou starostlivosťou, pretože zachovali predpoklad odbornej starostlivosti pri výbere kvalifikovanej osoby. Boli presvedčení o tom, že advokát pri výkone advokácie bude postupovať s odbornou starostlivosťou a bude primeraným spôsobom a dôsledne využívať všetky právne prostriedky a uplatňovať v záujme klienta, a pritom bude dbať na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb. Uviedli, že pri výbere advokáta postupovali s odbornou starostlivosťou. Poukázali na to, že zákonná úprava zmierňuje striktnosť zodpovednosti konateľa za škodu pri zásade lojality tým, že postačuje aspoň konateľova dobrá viera, že koná v záujme spoločnosti. Dobrá viera je definovaná ako „nezavinená nevedomosť o právnych nedostatkoch určitého právneho stavu“ a ide v zásade o objektivizovaný stav nevedomosti konajúcej osoby. Zo zákonného znenia § 135a ods. 3 ObZ vyplýva, že nestačí len konateľova nevedomosť, ale vyžaduje sa pozitívne presvedčenie konateľa, že koná v záujme obchodnej spoločnosti. Hoci je dobrá viera psychickou kategóriou, aj napriek tomu je nutné dobrú vieru konateľa hodnotiť vždy objektívne, a nielen zo subjektívneho hľadiska či osobného presvedčenia konateľa. Dobrú vieru je nutné rozlišovať od zavinenia, ktoré je subjektívnou kategóriou, a ktoré vyjadruje subjektívny vzťah konajúceho subjektu k výsledku jeho správania. Zodpovedanie na otázku, či konateľ konal v dobrej viere alebo nie, nie je skutkovou ale právnou otázkou.

Žalovaní k podanej žalobe (sp. zn. 60Cpr/5/2018) o náhradu škody v sume vo výške 180,35 eura uviedli, že z dôkazov k nej priloženými vyplývalo podozrenie, že v spoločnosti dochádza zo strany žalovaného (Ing. C. L.) k svojvoľnému schvaľovaniu práce nadčas jednotlivým zamestnancom a v spoločnosti nie je možné dosiahnuť nápravu vo veci evidencie práce nadčas. Mali za to, že ako konatelia konali v záujme spoločnosti Plastcom, spol. s r.o. Zdôraznili, že z obsahu žaloby vyplýva, že žalovaní ako konatelia žalobcu neuprednostňovali pred záujmami spoločnosti svoje vlastné záujmy, záujmy jednotlivých spoločníkov či dokonca záujmy tretích osôb a že išlo len o záujmy spoločnosti. Uviedli, že v predmetnom posudzovanom prípade nemožno hovoriť o vzniku škody, nakoľko jednotlivé faktúry z rozpisom prác boli vystavované advokátkou a uhrádzané žalobcom na základe dohody. O vznik škody sa nemôže jednať, pretože všetky finančné prostriedky hradené advokátke spoločnosťou Plastcom, spol. s r.o., boli účelne vynaložené, pretože tieto úkony právnej služby boli aj vykonané. Žalobca nepreukázal porušenie povinnosti konateľa, ani vznik škody, preto nemožno hovoriť ani o existencii príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti konateľa a vznikom škody. Žalovaní navrhli, aby súd zrušil platobný rozkaz a v právnej veci vykonal dokazovanie. K odporu priložili ako dôkazy plnomocenstvo - Ing. A. E., plnomocenstvo - Ing. C. T., plnomocenstvo zo dňa 24.01.2018, žalobu zo

dňa 05.03. 2018, oznámenie o skončení právneho zastúpenia zo dňa 13.05.2019, žalobu na advokátku JUDr. Evu Kliniecovú a plnomocenstvo zo dňa 20.05.2019.

6. K odporu žalovaných sa písomne vyjadril žalobca v písomnom podaní zo dňa 02.05.2023, ktorý uviedol, že za podanie žaloby na náhradu škody 180,35 eura bolo absolútne nedôvodné v celom rozsahu a žalovaní ako konatelia viacnásobne porušili zákon a to ustanovenie § 191 ods. 2 Zákonníka práce, keď so zamestnancom Ing. C. L. neprerokovali požadovanú náhradu škody, ani mu vznik škody za ktorú by mal zodpovedať neoznámili. Žalovaní ako konatelia konali evidentne so zlým úmyslom, pretože napriek tomu, že Ing. C. L. je nielen zamestnancom ale aj spoločníkom a konateľom žalobcu, tak mu žalovaní údajný vznik škody, za ktorú by mal vraj ako zamestnanec zodpovedať nielenže neoznámili, ale s advokátkou sa dohodli na podaní žaloby výslovne bez jeho vedomia ako aj vedomia druhého konateľa a spoločníka Ing. F. C.. Žalovaní tak porušili svoju povinnosť nielen podľa Zákonníka práce, ale aj podľa ustanovenia § 135a Obchodného zákonníka. Ako vyplýva z vykonaného dokazovania v súdnom spore 60Cpr/5/2018, súd v odôvodnení rozsudku výslovne zdokumentoval, že vyplatenie mzdy v sume vo výške 180,35 eura Ing. Q., ktoré žalovaní klamlivo označili za škodu nikdy nemohlo byť škodou žalobcu, pretože „k vyčísleniu mzdy boli predložené p. G. ako priamym nadriadeným schválené mesačné evidencie dochádzky Ing. Q.“. Z uvedeného vyplýva, že suma vo výške 180,35 eura bola preukázateľne vyplatená zamestnancovi Ing. Q. za vykonanú prácu schválenú jeho nadriadeným p. G.. Schválenie vyplatenia takejto mzdy tak nielenže nikdy nemohlo byť protiprávne, ale ani samotná mzda nikdy nemohla predstavovať pre žalobcu škodu, keďže zamestnanec vykonal prácu za ktorú mu bola mzda vyplatená. Tieto skutočnosti tak svedčia o tom, že údajne vzniknutá škoda v sume vo výške 180,35 eura bola vyslovene vymyslená žalovanými a takéto konanie žalovaných ako konateľov je možné považovať za úmyselné protiprávne konanie, ktoré je v rozpore s ich povinnosťou postupovať pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou. K samotnej žalobe treba taktiež uviesť, že pokiaľ by bola zamestnancovi neoprávnené vyplatená suma mzdy, ktorá mu neprináleží, tak v prvom rade by mal byť zamestnanec vyzvaný na vydanie bezdôvodného obohatenia a až v prípade, ak by odmietol vydať bezdôvodné obohatenie, tak by mala byť podaná žaloba na zamestnanca na jeho vydanie. Preto nebol vôbec žiadny dôvod na podávanie žaloby na Ing. C. L.. Žalobca vyjadril názor, že aj podanie žaloby o tak nízku sumu t. j. sumu vo výške 180,35 eura je možné považovať za porušenie povinností konateľov postupovať pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a bolo to absolútne neekonomické. V tomto prípade je navyše aj vynaloženie sumy vo výške 1 956,99 eura na vysúdenie sumy vo výške 180,35 eura možné aj v kontexte prehratého súdneho sporu bez ohľadu na dôvody takéhoto neúspechu, považovať za postup konateľov v rozpore s odbornou starostlivosťou, keďže prehratý súdny spor vždy znamená, že žaloba nebola podaná dôvodne. Tvrdenia žalovaných považoval žalobca za účelové a preukázateľne nepravdivé. Pokiaľ samotní žalovaní uvádzajú, že škoda je majetková ujma, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného, tak z podanej žaloby je zrejmé, že žalobcovi vznikla škoda, keďže sa mu zmenšil majetok, a to na základe protiprávneho postupu žalovaných v rozpore s odbornou starostlivosťou, keď žalobcovi vznikli výdavky vynaložené na vedenie šikanóznej a absolútne nedôvodnej žaloby spočívajúce v úhradách právnych služieb. Na strane konajúcich advokátov je síce možné hovoriť o oprávnených príjmoch za poskytované právne služby, avšak na strane žalobcu ide o spôsobenie škody, pretože vynaloženie výdavkov na vedenie nedôvodnej a šikanóznej žaloby nie je oprávneným a účelne vynaloženým výdavkom, ale práve naopak ide o výdavok vynaložený žalovanými neoprávnené a nedôvodne. Zo strany žalovaných tak išlo o protiprávne konanie, ktorého priamym následkom bolo zmenšenie majetku žalobcu a takéto zmenšenie majetku, predstavuje pre žalobcu škodu.

7. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní, ktorí uviedli, že predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je teda preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Vzniknutá škoda (v podobe skutočnej škody alebo ušlého zisku), musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti. Zaplatenie odmeny právneho zástupcovi však nemožno považovať za vznik škody ani porušenie povinnosti a to ani v prípade prehry v súdnom konaní a ani v prípade žalobcu. Škoda, ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, čo sa týka príčinnej súvislosti v civilnom procese, zaťažuje v zásade toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané teda poškodeného. Čo sa týka tejto posudzovanej právnej veci, tak v žiadnom prípade nemohol byť nexus - spojenie, súvislosť a sled vyplývať z ich konania.

8. Žalobca v písomnom podaní zo dňa 19.02.2023 sa vyjadril k vyjadreniu žalovaných a rozšíril žalobu, nakoľko v čase podania žaloby vo veci sp. zn. 29Cb/5/2022 ešte nebolo súdom rozhodnuté o výške

trov konania. Okresný súd Bratislava III o výške náhrady trov konania voči žalovaným v sume vo výške 720 eur rozhodol až dňa 17.01.2023 a spoločnosť ich Ing. C. L. uhradila dňa 10.02.2023. Žalobca preto prostredníctvom svojho právneho zástupcu listom zo dňa 13.02.2023 vyzval žalovaných na úhradu sumy vo výške 720 eur z titulu náhrady škody, ktorí však na túto výzvu nereagovali a vzniknutú škodu mu neuhradili. V nadväznosti na vyššie uvádzané právne skutočnosti preto žalobca rozšíril žalobu o náhradu škody v sume vo výške 1 956,99 eura s príslušenstvom o sumu 720 eur s príslušenstvom.

Uviedol, že škodu predstavujú náklady na právne zastúpenie v konaniach, ktoré neoprávnene a šikanóznym spôsobom viedli žalovaní a nebyť ich protiprávneho konania, takéto náklady by mu nikdy nevznikli a teda by nedošlo ani k úbytku jeho majetku. V danom prípade protiprávne konanie žalovaných zahŕňa aj objednávku právnych služieb na vypracovanie takejto nedôvodnej žaloby, keďže protiprávne konanie je v tomto prípade všetko konanie konateľov, ktoré súviselo s vypracovaním a podaním žaloby ako aj vedením nedôvodného súdneho sporu založeného na nepravdivých skutkových a právnych tvrdeniach.

Mal za to, že žalovaní v mene žalobcu vynakladali finančné prostriedky na súdne konanie voči Ing. C. L. bezdôvodne a žalobcu o tieto finančné prostriedky neoprávnene pripravili, a preto nielen podanie nedôvodnej žaloby a vedenie takéhoto súdneho sporu, je postupom v rozpore s odbornou starostlivosťou, ale aj vynaloženie nákladov na podanie nedôvodnej žaloby a na vedenie takéhoto súdneho sporu je konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou a teda je protiprávne. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním žalovaných je preto absolútne zrejmá, keďže ich priamym konaním došlo k vynaloženiu nákladov na podanie nedôvodnej žaloby a vedenie šikanózneho súdneho sporu voči zamestnancovi. Škoda v tomto súdnom konaní predstavuje všetky náklady žalobcu na vedenie nedôvodného a šikanózneho sporu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod spis. zn. 60Cpr/5/2018 o náhradu škody v sume vo výške 180,35 eura s príslušenstvom a v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 29Cb/5/2022 o trovách konania.

Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 15.05.2023 a na ktorom rozhodol o návrhu žalobcu o pripustení zmeny žaloby žalovaného nároku - rozšírenie žaloby o sumu vo výške 720 eur s príslušenstvom a teda domáhal sa voči žalovaným sumy v celkovej výške 2 676,99 eura s príslušenstvom. Žalovaní zdôraznili, že konali v dobrej viere, pričom neuprednostňovali svoje vlastné záujmy konateľov pred záujmami spoločnosti a spoločníkov a nesúhlasili s tým, že spôsobili vznik škody nakoľko, že advokátka za finančné prostriedky, ktoré jej žalobca uhradil mu poskytovala protihodnotu - právne služby a teda, sa jednalo o účelne vynaložené finančné prostriedky.

Z predložených listín súd prvej inštancie zistil, že žalobca sa domáhal voči žalovaným náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená v súvislosti s podaním ich žaloby ako konateľov žalobcu voči Ing. C. L. o zaplatenie náhrady škody v sume vo výške 180,35 eura - vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod spis. zn. 60Cpr/5/2018. Žalobca voči žalovaným rozšíril žalobu na rovnakom skutkovom základe o náhradu škody spočívajúcu v zaplatených trovách konania v predmetnej veci a to o sumu vo výške 720 eur (uznesenie Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 29Cb/5/2022 zo dňa 17.01.2023). Žalobca mal za to, že podanie uvedenej žaloby žalovanými bolo nedôvodné a šikanózne, nakoľko žalovaní porušili svoje povinnosti pri výkone ich pôsobnosti, a preto sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť mu škodu, ktorú mu tým spôsobili tým, že uhradil advokátke za poskytnuté právne služby sumy faktúry v súvislosti s jej zastupovaním žalobcu v tomto spore ako aj súdne poplatky a trovy uvedeného konania, čo žalobca preukazoval jednak predloženými faktúrami, výpismi z účtu o ich zaplatení, predpisom týkajúcim sa súdneho poplatku - uznesením č. k. 60Cpr/5/2018-395 a uznesením Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 29Cb/5/2022 zo dňa 17.01.2023.

Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Poukázal na skutočnosť, že z predložených listín vyplýva, že medzi jednotlivými konateľmi žalobcu je vedených viacero súdnych konaní v rôznom procesnom postavení týchto konateľov, týkajúcich sa predovšetkým riadenia a činnosti žalobcu. Z počtu týchto konaní, ale aj z jednotlivých vyjadrení vyplývajúcich z e-mailovej komunikácie medzi konateľmi žalobcu, predloženej z e-mailovej komunikácie so žalobcom a žalovanými ako aj z vyjadrenia žalovaných, vyplýva, že vzťahy medzi konateľmi spoločnosti Plastcom, spol. s r.o. nie sú dobré. Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalovaní Ing. A. E. a Ing. C. T. ako konatelia žalobcu podali na Okresný súd Bratislava III dňa 05.03.2018 prostredníctvom advokátky JUDr. Evy Kliniecovej voči konateľovi a spoločníkovi Ing. C. L. žalobu o náhradu škody v sume vo výške 180,35 eura (vedená pod sp. zn. 60Cpr/5/2018) a to z dôvodu, že žalovaný Ing. C. L. mal neoprávnene vyplatiť Ing. Q. sumu vo výške 180,35 eura za prácu nadčas s poukazom na ustanovenie § 99 Zákonníka práce. Okresný súd Bratislava III rozsudkom sp. zn. 60Cpr/5/2018-247 zo dňa 10.07.2019 žalobu zamietol. Z predmetného odôvodnenia rozsudku súdu vyplynulo, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie všetkých predpokladov na vznik nároku zo zodpovednosti za škodu žalovaného v zmysle §

179 ods. 1 Zákonníka práce, upravujúceho všeobecnú zodpovednosť zamestnanca, keď absentuje už prvý predpoklad a to protiprávny úkon žalovaného ako zamestnanca pri plnení jeho pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s nimi v súvislosti so žalovanou náhradou škody. Z preložených listinných dôkazov je zrejmé, že evidenciu dochádzky zamestnancovi žalobcu - Ing. Q. a tým aj vykonanie práce nadčas, schválil jeho priamy nadriadený E. G. ako vedúci oddelenia predaja a z podpisu evidencie dochádzky Ing. Q. je možné usudzovať, že výsledky jeho práce prevzal a schválil. Žalovaný, ktorému je zverená mzdová a personálna agenda na najvyššej riadiacej úrovni, odsúhlasoval mzdy ako celok pre všetkých zamestnancov žalobcu a to aj vrátane Ing. Q. na základe podkladov pripravených a predložených personálnou manažérkou p. L., pričom k vyčísleniu mzdy boli predložené E. G. ako priamym nadriadeným Ing. Q., schválené mesačné evidencie dochádzky Ing. C. L. následne zabezpečoval vyplatenie miezd. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný Ing. C. L. mal za to, že postupoval v súlade s platnou právnou úpravou a žalobca nepreukázal existenciu jeho protiprávneho úkonu. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu ohľadne porušenia § 97 ods. 1, ods. 3 a ods. 5 Zákonníka práce žalovaným. V danom prípade došlo k výplate mzdy za prácu nadčas vrátane mzdového zvýhodnenia Ing. Q., ktorú podľa pripojenej e-mailovej komunikácie a aj písomného odsúhlasenia evidencie dochádzky pracovného času v roku 2016 vykonával so súhlasom zamestnávateľa nad rozsah prevádzkového času v určenom pružnom pracovnom období, o čom svedčí preukázané ústne schválenie nadčasovej práce žalobcom a predložená evidencia dochádzky Ing. Q. za mesiace 10/2016-12/2016. Súd mal za to, že žalobcovi tak žiadna škoda nemohla výplatou mzdy za prácu nadčas Ing. Q. vzniknúť, keďže táto bola navyše vykonávaná v súlade s ustanovením § 97 Zákonníka práce. Vykonaným dokazovaním mal tak súd preukázané, že k oznámeniu a prerokovaniu požadovanej náhrady škody žalovanými voči Ing. C. L. v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 Zákonníka práce nedošlo. Aj v tomto prípade súd ďalej konštatoval, že z úradnej činnosti súdu je známe, že medzi stranami sporu, príp. ich jednotlivými konateľmi/spoločníkmi v rôznom procesnom postavení, je vedených viacero súdnych konaní vo vzťahu k riadeniu a činnosti žalobcu, navyše konanie strán sporu je predmetom viacerých vyšetrení orgánmi činnými v trestnom konaní a šetrení správnych orgánov. Súd poznamenal, že nemôže nechať bez povšimnutia, že v kontexte uvedeného ide o šikanóznú žalobu, ktorej účelom, viac ako uplatňovanie a bránenie práva žalobcu ako spoločnosti prípustnými zákonnými prostriedkami ochrany jeho oprávnených záujmov, je presadzovanie vlastných záujmov zneužívaním zákonných procesných inštitútov bránenia ohrozenia alebo porušenia práv žalobcu. Súd prvej inštancie uviedol, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 10CoPr/6/2019-306 zo dňa 24.10.2019 (ďalej aj ako „potvrdzujúci rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 60Cpr/5/2018-247 zo dňa 10.07.2019 (ďalej aj ako rozsudok súdu prvej inštancie“) a s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil a považoval za preukázané, že sa jednalo o šikanóznú žalobu, ktorej účelom viac ako uplatňovanie a bránenie práva žalobcu ako spoločnosti prípustnými zákonnými prostriedkami ochrany jeho oprávnených záujmov, je presadzovanie vlastných záujmov zneužívaním zákonných procesných inštitútov bránenia ohrozenia alebo porušenia práv žalobcu. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaní ako konatelia porušili svoju povinnosť v zmysle ustanovenia § 135a Obchodného zákonníka a to vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a jej spoločníkov, keď ako konatelia v rozpore s ustanovením § 191 Zákonníka práce neoznámili zamestnancovi Ing. C. L. vznik požadovanej náhrady škody a ani ju s ním neprerokovali, čo je priamym porušením ich povinností v zmysle ustanovenia § 135a Obchodného zákonníka. Mal za to, že táto skutočnosť preukazuje porušenie povinností žalovaných ako konateľov a ich zodpovednosť za spôsobenú škodu, keďže na základe prerokovania takejto škody by mohol zamestnanec uviesť všetky právne skutočnosti, ktoré preukazujú, že nijakým spôsobom neporušil svoje povinnosti. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že v konaní bolo preukázané, že žalobcovi - spoločnosti Plastcom, spol. s r.o. žiadna škoda výplatou mzdy za riadne vykonanú prácu, preto nemohla vzniknúť a Ing. C. L. ako zamestnanec tak neporušil žiadnu právnu povinnosť. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že pokiaľ žalovaní ako konatelia v podanej žalobe (sp. zn. 60Cpr/5/2018) uvádzali ako dôvod porušenia povinností Ing. C. L., že evidencia pracovného času nebola vedená v súlade s ustanovením § 99 Zákonníka práce, ešte pred podaním žaloby mali k dispozícii rozhodnutie Inšpektorátu práce Bratislava č. 2017/423 a č. 2017/213 zo dňa 09.01.2017, v ktorom sa konštatuje, že evidencia pracovného času bola u žalobcu vedená v súlade s ustanovením § 99 Zákonníka práce, čo konštatoval aj Krajský súd v Bratislave bode 22. rozsudku č. k. 10CoPr/6/2019-306 zo dňa 24.10.2019, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 60Cpr/5/2018-247 zo dňa 10.07.2019. Uvedené konanie žalovaných dokazuje, že žalovaní založili tvrdenia uvádzané v žalobe na vedome nepravdivých skutočnostiach.

Škoda na strane žalobcu v celkovej sume vo výške 2 676,99 eura tak vznikla na základe uhrádzania právnych služieb za vedenie takejto nedôvodnej žaloby na súde ako aj úhradou trov súdneho konania. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu listom zo dňa 08.02.2022 vyzval žalovaných ako konateľov na náhradu spôsobenej škody vzniknutej úhradou právnych služieb v súvislosti s podaním žaloby na Okresný súd Bratislava III vedenej pod sp. zn. 60Cpr/5/2018 vo výške 1 932,24 eura a za úhradu súdnych poplatkov 16,50 eura, 08,25 eura v tomto súdnom konaní a teda spolu na úhradu spôsobenej škody vo výške 1 956,99 eura. Žalovaní však na uvedenú výzvu nereagovali a žalobcovi vzniknutú škodu neuhradili.

Okresný súd Bratislava III uznesením sp. zn. 29Cb/5/2022 zo dňa 17.01.2023 rozhodol o výške náhrady trov konania tak, že spoločnosť žalobcu zaviazal uhradiť žalovanému zamestnancovi Ing. C. L. náhradu trov v sume vo výške 720 eur a ktoré mu žalobca uhradil dňa 10.02.2023. Preto žalobca listom zo dňa 13.02.2023 vyzval žalovaných na úhradu sumy vo výške 720 eur z titulu náhrady škody, avšak žalovaní na túto výzvu nereagovali. V nadväznosti na uvedené skutočnosti, žalobca rozšíril žalobu o sumu vo výške 720 eur s príslušenstvom a žalovaný nárok voči žalovaným tak predstavoval sumu vo výške 2 676,99 eura s príslušenstvom.

Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu proti žalovaným v 1. rade a 2. rade v sume istiny vo výške 2 676,99 eura je dôvodný a keďže sa žalovaní dostali do omeškania s platením, zaviazal ich na zaplatenie úrokov z omeškania žalobcovi v zákonnej výške t. j. v základnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania a to vo výške 8 % ročne zo sumy vo výške 1 956,99 eura od 09.02.2022 až do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 11 % ročne zo sumy vo výške 720 eur od 14.02.2023 až do zaplatenia a paušálnej náhrady nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky v sume vo výške 40 eur.

O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie 255 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 tak, že žalobcovi priznal voči žalovaným v 1. rade a 2. rade spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Proti napadnutému rozsudku podali žalovaní v 1. rade a 2. rade dňa 28.06.2023 v zákonnej lehote voči výroku I. a II. odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

Žalovaní namietali, že súd prvej inštancie nevysvetlil a nezdôvodnil prelomenie čl. 46 a 47 Ústavy Slovenskej republiky z ktorých vyplýva, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a že každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania.

Žalovaní namietali, že vo vyjadrení k žalobe a k rozšíreniu žaloby zo dňa 31.08.2021 sa vyjadrovali k existencii vzniku škody, avšak súd prvej inštancie im nedal na tieto ich tvrdenia žiadnu relevantnú odpoveď, resp. sa s nimi vôbec nezaoberal. V tejto súvislosti žalovaní zopakovali svoje argumenty uvedené v tomto vyjadrení so záverom, že z ustanovenia § 135a ods. 3 ObZ vyplýva, že nestačí len konateľova nevedomosť, ale vyžaduje sa pozitívne presvedčenie konateľa, že koná v záujme obchodnej spoločnosti.

Žalovaní namietali, že súd prvej inštancie vôbec neodôvodnil predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu a to porušenie ich povinnosti ako konateľov, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi porušením povinností a vznikom škody, ktoré by súviseli s touto posudzovanou právnou vecou a nie právnou vecou sp. zn. 60Cpr/5/2018.

Zároveň namietali odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie použil pojem šikanózna žaloba, pričom uvedený výraz nepozná CSP, ani ObZ a ani Zákonník práce a v tejto súvislosti poukázali na to, že takéto hodnotenie súdu nie je podložené žiadnym relevantným dôkazom a ide len o arbitrárne hodnotenie súdu. Tvrdili, že v súlade s povinnosťou vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou, nevypracovali „šikanóznú žalobu“ sami, ale obrátili sa na advokátsku kanceláriu, ktorej nedali žiaden pokyn, aby vypracovala „šikanóznú žalobu“. Podľa názoru žalovaných právna kancelária vypracovala žalobu spĺňajúcu všetky zákonné požiadavky. Toto tvrdenie preukazuje skutočnosť, že žaloba (sp. zn. 60Cpr/5/2018) bola súdom prijatá, viackrát pojednávaná a bol vyhlásený rozsudok.

Ďalej žalovaní namietali, že súd prvej inštancie neuviedol, v čom vidí porušenie ich právnej povinnosti ako konateľov, či toto porušenie zakladá nárok žalobcu na náhradu škody a zároveň neuviedol, kde vidí príčinnú súvislosť medzi vznikom údajnej škody a porušením právnej povinnosti.

Namietali tiež konštatovanie súdu, že „žalovaným išlo o presadzovanie vlastných záujmov zneužívaním zákonných procesných inštitútov bránenia ohrozenia alebo porušenia práv žalobcu.“ Uviedol, že nebolo vôbec preukázané, aké vlastné záujmy mali presadzovať podaním žaloby (sp. zn. 60Cpr/5/2018).

K bodu 60. napadnutého rozsudku žalovaní namietali, že súd absurdne, nelogicky a v rozpore s právom spojil dva právne aspekty a prijal záver, že porušili ustanovenie § 135a Obchodného zákonníka spočívajúce v povinnosti zaobstarat' si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce

sa rozhodnutia a to z dôvodu, že ako konatelia v rozpore s ustanovením § 191 Zákonníka práce neoznámili zamestnancovi vznik údajnej škody, ani ju s ním neprerokovali. K tomuto žalovaní uviedli, že neprerokovanie vzniku škody so zamestnancom nezakladá neplatnosť žaloby na náhradu škody, nebráni tomu, aby bola žaloba podaná na súd. Nezakladá jej šikanóznosť a ani jej nedôvodnosť, pretože z ustanovenia § 191 ods. 1 Zákonníka práce, z ktorého súd vychádza, vyplýva, že zamestnávateľ môže požadovať od zamestnanca náhradu škody, za ktorú mu zamestnanec zodpovedá. Požadovanú náhradu škody určí zamestnávateľ. Zmienka o oznámení zamestnancovi vzniku škody, ani zmienka o prerokovaní vzniku škody, sa v tomto ustanovení neuvádzajú. Mali za to, že žalobcovi žiadna škoda voči nim nevznikla. V nadväznosti na uvedené poukázali na to, že zamestnávateľom je spoločnosť Plastcom, spol. s r.o., za ktorú konajú štyria konatelia, z ktorých ďalší dvaja konatelia mohli prerokovať s Ing. C. L. ako zamestnancom vznik škody. Z uvedeného vyplýva, že neexistuje ich jednoznačná povinnosť prerokovať vznik škody len nimi. Mali za to, že nakoľko neporušili žiadnu povinnosť, žalobcovi škoda nevznikla a neexistuje ani príčinná súvislosť, a preto je žaloba voči nim nedôvodná.

Uviedli, že hlavnými dôvodmi zamietnutia žaloby (sp. zn. 60Cpr/5/2018) bola skutočnosť, že žalobca - Plastcom, spol. s r.o. nepreukázal kumulatívne splnenie všetkých predpokladov na vznik nároku zo zodpovednosti za škodu zamestnanca v zmysle § 179 ods. 1 Zákonníka práce, keďže absentuje už prvý predpoklad a to protiprávny úkon žalovaného ako zamestnanca pri plnení jeho pracovných úloh alebo v priamej súvislosti so žalovanou náhradou škody. Žalovaní ani súd nemohli vopred pred podaním žaloby (sp. zn. 60Cpr/5/2018) vedieť, ako súd vyhodnotí dôkazy, skutkové a právne tvrdenia a ktoré dôkazy bude považovať za preukázané a ktoré za nepreukázané. Konštatovanie súdu prvej inštancie je arbitrárne bez opory v zákone. Súd nedefinuje, čo sú to znaky zneužitia práva pri podaní žaloby, nakoľko zákon uvedené ani nepozná. Mali za to, že podaná žaloba bola legitímna, súdom bola prijatá, prejednaná a bolo o nej rozhodnuté bez použitia čl. 5 CSP a § 138 CSP.

Ďalej žalovaní namietali, že súd v tejto veci nemal zákonné oprávnenie opätovne prejednať už právoplatne ukončenú právnu vec a hodnotiť konanie žalovaných v inom už rozhodnutom súdnom spore. Žalovaní zároveň poukázali na to, že Ing. C. L. sa v tejto veci a vo vyjadreniach stavia do pozície človeka, ktorému je nimi ubližované, hoci sám podal voči nim množstvo žalôb a to v celkovej sume cca 300 000 eur ako aj tri trestné oznámenia ktoré boli zastavené alebo odmietnuté. Taktiež podal voči nim dve podania na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktoré však boli odmietnuté ako zjavne neopodstatnené. Žalovaní namietali, že nevidia žiadnu príčinnú súvislosť medzi neprerokovaním vzniku škody so zamestnancom v súdnom spore sp. zn. 60Cpr/5/2018 a uplatňovanou výškou škody spočívajúcou úhradou súdnych poplatkov a nákladov za poskytnuté právne služby pri zastupovaní, ktorá bola predmetom tohto posúdenia veci. Príčinná súvislosť musí nastať medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Neprerokovanie vzniku škody so zamestnancom zo strany žalovaných v uvedenom súdnom spore, nemôže zakladať porušenie povinností konateľov podľa § 135a Obchodného zákonníka, a preto ani nemôže existovať príčinná súvislosť medzi porušením povinností a škodou, teda, aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Príčinná súvislosť tzv. kauzálny nexus musí byť medzi konaním resp. opomenutím a vzniknutou škodou. Predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je teda preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou). Vzniknutá škoda v podobe skutočnej škody alebo ušlého zisku musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti. Škoda, ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na jej náhradu.

Žalovaní namietali, že súd prvej inštancie posúdil príčinnú súvislosť medzi porušením ich povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vznikom škody z úplne iného dôvodu ako súd vo veci sp. zn. 60Cpr/5/2018. Zdôraznili, že podpísanie zmluvy o poskytovaní právnych služieb, resp. udelenie plnomocenstva advokátskym kanceláriám nie je rozhodnutím konateľov, ktoré by malo zakladať porušenie povinností konateľov podľa § 135a Obchodného zákonníka.

Žalovaní namietali, že odmena ktorú žalobca uhradil v dôsledku uzatvorenia zmluvy o poskytovaní právnych služieb resp. v dôsledku udelenia plnomocenstva na zastupovanie, nie je škoda, ktorá vznikla žalobcovi v súvislosti s údajným porušením ustanovenia 191 ods. 1 Zákonníka práce, ani ustanovenia § 135a Obchodného zákonníka a teda, medzi odmenou vyplatenou advokátskym kanceláriám a porušením povinností konateľov, na ktoré súd prvej inštancie poukázal, nie je žiadna príčinná súvislosť. Ďalej žalovaní namietali, že za škodu nemožno považovať sumu uhradenú advokátskym kanceláriám za výkon zastúpenia žalobcu v danom súdnom konaní. Išlo o dôsledok výkonu ústavného práva na právnu pomoc, ktoré je zakotvené v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Právo na právnu pomoc je ďalej zakotvené aj v predpisoch nižšej právnej sily ako napr. v zákone o advokácii.

Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaní navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku I. a II. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmení tak, že žalobu zamietne. .

10. Žalobca sa k odvolaniu žalovaných vyjadril podaním zo dňa 27.07.2023 a odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Rozsudok súdu prvej inštancie označil za správny, náležite odôvodnený a odvolanie žalovaných za absolútne nedôvodné a postavené na viacerých nepravdivých a zavádzajúcich tvrdeniach. V ostatnom sa pridržiaval svojich vyjadrení.

K námietke žalovaných, že súd prvej inštancie „prelamuje“ nimi citované články Ústavy Slovenskej republiky a judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky uviedol, že tieto tvrdenia žalovaných sú vymyslené a nepravdivé, pričom žalovaní nijako relevantne nezdôvodňujú, v čom by malo byť akože rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky či judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Žalobca poukázal na to, že žalovaní v článku III v bode 1. a 2. na str. 3 nepravdivo tvrdia, že súd označil podanie žaloby sp. zn. 60Cpr/5/2018 za šikanóznou. Skutočnosť o šikanóznej žalobe pritom žalovaní citujú z bodu 58. napadnutého rozsudku, ktorý v uvedenom rozsudku citoval bod 46. odôvodnenia rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 60Cpr/5/2018, a preto je tvrdenie žalovaných o arbitrárnom či svojvoľnom hodnotení zo strany súdu prvej inštancie preukázateľne nepravdivé a zavádzajúce. Z vykonaných dôkazov bolo pritom v súdnom konaní sp. zn. 60Cpr/5/2018 preukázané, že žaloba nemala žiadny racionálny základ a bola postavená na nepravdivých skutkových a právnych tvrdeniach s cieľom poškodiť zamestnanca Ing. C. L., ktorý je súčasne aj konateľom a spoločníkom žalobcu. Žalobca poukázal na to, že závery súdu prvej inštancie v konaní sp. zn. 60Cpr/5/2018 a ktoré boli potvrdené odvolacím súdom, boli výsledkom vykonaného dokazovania, a preto je logické, že žalovaní s nimi nesúhlasia, keďže preukazuje ich úmyselné protiprávne konanie ako konateľov.

K námietke žalovaných, ktorí nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie, že ako konatelia postupovali v rozpore s ustanovením § 191 ods. 2 Zákonníka práce, keď neoznámili zamestnancovi vznik údajnej škody, ani ju s ním neprerokovali, čo je priamym porušením ustanovenia § 135a Obchodného zákonníka, t.j. povinnosti zaobstaráť si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa rozhodnutia a ktorí argumentovali tým, že „samotným neprerokovaním vzniku škody podľa ustanovenia § 191 ods. 2 Zákonníka práce so zamestnancom ešte nemohla žalobcovi vzniknúť škoda“, žalobca uviedol, že súd prvej inštancie nič také neuvádza, ale iba poukazuje na to, že prerokovaním škody so zamestnancom mohlo dôjsť k preukázaniu toho, že zamestnanec nič neporušil, a teda, že žiadna škoda žalobcovi nevznikla (ako to právoplatne skonštatovali sudy v konaní sp. zn. 60Cpr/5/2018) na základe čoho, by sa mohlo predísť žalobe na náhradu neexistujúcej škody a teda aj zbytočným nákladom na takúto nedôvodnú žalobu. Porušením zákona sa ukladá zamestnávateľovi povinnosť postupovať podľa ustanovenia § 191 ods. 1 Zákonníka práce. Žalovaní tak porušili povinnosť zaobstaráť si pri rozhodovaní všetky informácie na rozhodnutie, a preto už táto skutočnosť preukazuje, že vynaloženie nákladov na absolútne nedôvodnú žalobu na zamestnanca Ing. C. L. (ktorý vôbec nič neporušil, pričom žalobcovi žiadna škoda nevznikla - ako to konštatuje právoplatný rozsudok súdu), bolo uskutočnené na základe protiprávneho konania žalovaných, čo zakladá ich zodpovednosť za spôsobenú škodu.

K námietke žalovaných, ktorí tvrdili, že žalobca má štyroch konateľov a že súd nevysvetlil, prečo berie na zodpovednosť žalovaných a nie aj ostatných konateľov, keďže v ustanovení § 191 ods. 1 a 2 Zákonníka práce nie je zmienka o konateľovi, ale zamestnávateľovi žalobca uviedol, že sa jedná o úmyselné prekrúcanie a zavádzanie žalovanými, keďže to boli výlučne žalovaní ako konatelia, ktorí nepravdivo tvrdili, že konaním Ing. C. L. ako zamestnanca vznikla žalobcovi škoda a ktorí voči nemu podali nedôvodnú žalobu a teda to bola ich zodpovednosť postupovať podľa citovaného ustanovenia Zákonníka práce. Zdôraznil, že ďalší dvaja konatelia nemali vôbec vedomosť o podanej žalobe a teda ani o tom, že by mala údajne vzniknúť žalobcovi škoda, pričom Ing. C. L. ako konateľ nemohol prerokovať sám so sebou ako zamestnancom vznik neexistujúcej škody ako ani neexistujúce porušenie svojich povinností zamestnanca o ktorých sa dozvedel až z podanej žaloby, čím žalovaní porušili ustanovenie § 191 ods. 2 Zákonníka práce a teda porušili svoje povinnosti konateľov a z tohto dôvodu zodpovedajú za vznik spôsobenej škody, čo správne konštatoval aj súd prvej inštancie.

K námietke žalovaných, že žalovaní majú technické vysokoškolské vzdelanie a že žalobu vypracovala advokátska kancelária, žalobca uviedol, že žalovaní sú v prvom rade konatelia, ktorí majú povinnosť postupovať pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v záujme spoločnosti a všetkých jej spoločníkov, za čo však nemožno považovať podanie neopodstatnenej žaloby s nízkou hodnotou sporu, keďže ma jej vymoženie žalovaní vynaložili oveľa vyššiu čiastku. Vyššie uvedené konanie žalovaných ako konateľov, ktorým porušili svoje povinnosti postupovať pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou

starostlivosťou nijakým spôsobom nesúvisia s konaním advokátskej kancelárie a nemá tiež vôbec žiadny súvis s tým, že žalovaný v 1. rade je chemickou inžinierkou a žalovaný v 2. rade je strojným inžinierom. Pokiaľ teda žalovaní ako konatelia žalobcu podali žalobu a v ktorej tvrdili, že evidencia pracovného času je vedená v rozpore s ustanovením § 99 Zákonníka práce, hoci mali vedomosť z rozhodnutia Inšpektorátu práce, že je takáto evidencia je vedená v súlade so Zákonníkom práce, tak bolo v súdnom konaní preukázané, že žalovaní založili svoje tvrdenia na vedome nepravdivých skutočnostiach a rovnako nesúvisia s ich vzdelaním ale s hrubým porušením náležitého výkonu funkcie konateľa spoločnosti.

K námietke žalovaných, že o každej žalobe rozhoduje súd a teda nemohli dopredu vedieť, ako rozhodne, a preto nemôžu mať zodpovednosť za podanie žaloby voči Ing. C. L. žalobca uviedol, že ak bola žaloba podaná na základe preukázateľne nepravdivých skutkových tvrdení a samotná žaloba bola v právoplatnom rozsudku označená za šikanóznou, tak to naopak preukazuje zo strany žalovaných ako konateľov hrubé porušenie ich povinností a protiprávne konanie, na základe čoho majú aj zodpovednosť za takéto ich protiprávne konanie. Rozhodnutie súdu v tomto prípade má deklaratórny účinok a nevytvára nový právny stav, ale iba konštatuje existujúci právny stav. Žaloba sa tak nestala nedôvodnou na základe rozhodnutia súdu, ale bola nedôvodná od počiatku.

K námietke žalovaných, že uhradené právne služby nemôžu predstavovať škodu, pretože úhrada faktúr bola uskutočnená na základe poskytnutých právnych služieb, ktoré advokátska kancelária vo veci riadne vykonala, a preto odmena bola účelne vynaložená žalobca uviedol, že uvedené tvrdenia žalovaných sú zavádzajúce a ich interpretácia nepravdivá, pretože je aj z rozsiahlej rozhodovacej praxe súdov všeobecne známe, že odmena uhradená advokátovi môže predstavovať pre určitý subjekt škodu. Najmä v konaniach o zodpovednosť za škodu nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. (k tomu viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 402/2015 zo dňa 28.04.2016).

Záverom žalobca argumentačne zhrnul, že príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti zo strany žalovaných a vznikom škody bola zo strany súdu prvej inštancie deklarovaná a preukázaná v súlade so skutkovým a právnym stavom. Žalovaní ako konatelia porušili svoju povinnosť postupovať pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou, keď podali na zamestnanca, ktorý nič neporušil, absolútne nedôvodnú a šikanóznou žalobu na náhradu škody, ktorá žalobcovi nikdy nevznikla. Žalovaní v tejto veci pritom postupovali tiež v rozpore so Zákonníkom práce, keď so zamestnancom neprerokovali údajnú (neexistujúcu) škodu, pričom ho ani ako konateľa a spoločníka neupovedomili o údajnej škode, dokonca ho ani len nevyzvali na jej úhradu v rámci mimosúdneho urovnania veci, ale rovno naňho podali takúto nedôvodnú žalobu. Uvedené konanie žalovaných tak preukazuje, že škoda vzniknutá na strane žalobcu úhradou nezmyselných nákladov na takýto nedôvodný súdny spor, vznikla v priamej príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaných t. j. ich postupom a v rozpore s odbornou starostlivosťou.

11. Dňa 01.08.2024 žalovaní doručili súdu podanie, ktorým poukázali na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 69/2015, ktoré bolo doručené na vedomie žalobcovi. Ďalšie vyjadrenia strán súdu doručené neboli.

12. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd (ďalej aj ako „odvolací súd“) v zmysle § 34 CSP po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné.

13. Podľa § 1 ods. 1 ObZ, tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním.

14. Podľa § 1 ods. 2 ObZ, právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

15. Podľa § 134 ObZ, na rozhodnutie o obchodnom vedení spoločnosti, ktoré patrí do pôsobnosti konateľov, sa vyžaduje súhlas väčšiny konateľov, ak spoločenská zmluva neurčí vyšší počet hlasov.

16. Podľa § 135a ods. 1 ObZ, konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Najmä sú povinní zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách a skutočnostiach, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo spoločnosti spôsobiť škodu alebo ohroziť jej záujmy alebo záujmy jej spoločníkov, a pri výkone svojej pôsobnosti nesmú uprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých spoločníkov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti.

17. Podľa § 135a ods. 2 ObZ, konatelia, ktorí porušili svoje povinnosti pri výkone svojej pôsobnosti, sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť škodu, ktorú tým spoločnosti spôsobili. Najmä sú povinní nahradiť škodu, ktorá spoločnosti vznikla tým, že a/ poskytl plnenie spoločníkom v rozpore s týmto zákonom, b/ nadobudli majetok v rozpore s § 59a.

18. Podľa § 135a ods. 3 ObZ, konateľ nezodpovedá za škodu, ak preukáže, že postupoval pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Konatelia nezodpovedajú za škodu spôsobenú spoločnosti konaním, ktorým vykonávali uznesenie valného zhromaždenia; to neplatí, ak je uznesenie valného zhromaždenia v rozpore s právnymi predpismi, spoločenskou zmluvou alebo stanovami alebo ak ide o povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Ak má spoločnosť zriadenú dozornú radu, konateľov nezbavuje zodpovednosti, ak ich konanie dozorná rada schválila.

19. Podľa § 261 ods. 6 ObZ, treťou časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy medzi zakladateľmi obchodných spoločností, medzi spoločníkom a obchodnou spoločnosťou, ako aj medzi spoločníkmi navzájom, pokiaľ ide o vzťahy týkajúce sa účasti na spoločnosti, ako aj vzťahy zo zmlúv, ktorými sa prevádza podiel spoločníka, medzi štatutárnym orgánom alebo členom štatutárných a dozorných orgánov spoločnosti a obchodnou spoločnosťou, ako aj vzťahy medzi spoločníkom a obchodnou spoločnosťou pri zariaďovaní záležitostí spoločnosti a záväzkové vzťahy medzi prokuristom a spoločnosťou pri výkone jeho poverenia. 44. Podľa § 502 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

20. Podľa § 757 ObZ, pre zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností ustanovených týmto zákonom platia obdobne ustanovenie § 373 a nasl..

21. Podľa § 380 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

22. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

23. Odvolací súd vec posudzoval v rozsahu odvolacích námietok uvedených v odvolaní podanom žalovanými voči napadnutému rozsudku a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných je nedôvodné.

24. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bolo posúdenie vzniku a zodpovednosti za škodu spôsobenú žalobcovi žalovanými ako konateľmi spoločnosti žalobcu v súvislosti s nimi podanou žalobou v mene spoločnosti žalobcu proti žalovanému Ing. C. L. o náhradu škody na Okresný súd Bratislava III vedenou pod sp. zn. 60Cpr/5/2018.

25. Z obsahu súdneho spisu mal z obchodného registra žalobcu odvolací súd zistené, že žalobca má štyroch konateľov a z organizačnej štruktúry vedenia spoločnosti žalobcu vyplýva, že všetci štyria konatelia sú zároveň zamestnancami žalobcu na riadiacich pozíciách - B. C. L. je obchodno - ekonomický riaditeľ, Ing. C. T. je technický riaditeľ, Ing. F. C. je výrobný riaditeľ a Ing. A. E. je riaditeľkou spoločnosti pre kvalitu, pričom v mene spoločnosti konajú vždy dvaja konatelia spoločne.

26. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia dospel k záveru, že žalovaní ako konatelia spoločnosti žalobcu porušili svoju povinnosť vyplývajúcu im z ustanovenia § 135a Obchodného zákonníka, a to vykonávať svoju funkciu s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a jej spoločníkov, nakoľko zaviniли podanie nedôvodnej žaloby na Okresný súd Bratislava III vedenou pod sp. zn. 60Cpr/5/2018 a v dôsledku čoho vznikli trovy súdneho konania a trovy právneho zastúpenia, na ktorých úhradu bol zaviazaný žalobca.

27. Predmetom odvolacieho prieskumu je posúdenie vecnej a právnej správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý žalobe žalobcu po pripustení jej zmeny o náhradu škody v sume vo výške 2 676,99 eura s príslušenstvom voči žalovaným vyhovel v celom rozsahu.

28. V konaní nebolo sporné, že na Okresnom súde Bratislava III bolo vedené súdne konanie pod sp. zn. 60Cpr/5/2018 v právnej veci žalobcu: spoločnosti Plastcom spol. s r. o. proti žalovanému: Ing. C. L. o zaplatenie náhrady škody v sume vo výške 180,35 eura a že predmetný spor iniciovali žalovaní.

29. V konaní nebolo sporné, že Okresný súd Bratislava III v právnej veci žalobcu: spoločnosti Plastcom spol. s r. o. proti žalovanému: Ing. C. L. o zaplatenie náhrady škody v sume vo výške 180,35 eura rozhodol rozsudkom č. k. 60Cpr/5/2018-247 zo dňa 10.07.2019 tak, že žalobu voči žalovanému zamietol a žalobcu zaviazal mu uhradiť trovy konania.

30. V konaní nebolo sporné, že Krajský súd v Bratislave v právnej veci žalobcu: spoločnosti Plastcom spol. s r. o. proti žalovanému: Ing. C. L. o zaplatenie náhrady škody v sume vo výške 180,35 eura a o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. č. k. 60Cpr/5/2018-247 zo dňa 10.07.2019,

rozhodol rozsudkom č. k. 10CoPr/6/2019-306 zo dňa 24.10.2019, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 60Cpr/5/2018-247 zo dňa 10.07.2019.

31. V konaní bolo sporné, či boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti konateľov žalobcu a to žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade za škodu spôsobenú spoločnosti žalobcu pri výkone pôsobnosti funkcie konateľa podľa § 135a ObZ.

32. Odvolací súd zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci.

33. K odvolacej námietke žalovaných, ktorí nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie, že ako konatelia postupovali v rozpore s ustanovením § 191 Zákonníka práce, keď neoznámili zamestnancovi vznik údajnej škody a ani ju s ním neprerokovali, čo je priamym porušením ustanovenia § 135a ObZ t. j. povinnosti zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa rozhodnutia s tým, že mali za to, že v dôsledku neprerokovania požadovanej náhrady škody so zamestnancom podľa vyššie citovaného ustanovenia Zákonníka práce, nemohla žalobcovi vzniknúť škoda, odvolací súd uvádza, že vo veci č. k. 60Cpr/5/2018 nebolo sporné, že spoločnosť žalobcu ako zamestnávateľ s Ing. C. L. ako zamestnancom, žalovaný nárok z titulu požadovanej náhrady škody s ním neprerokovala, nakoľko túto skutočnosť aj v konaní potvrdili žalovaní vo svojich vyjadreniach, keď tvrdili, že takúto povinnosť ako konatelia nemali, ale tú mal zamestnávateľ t. j. spoločnosť Plastcom, spol. s r.o., za ktorú konajú štyria konatelia, z ktorých ďalší konatelia mohli prerokovať s Ing. C. L. ako zamestnancom vznik škody. Odvolací súd konštatuje súhlasne s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaní nepostupovali v súlade s citovaným ustanovením Zákonníka práce, keď neprerokovali ako konatelia v mene zamestnávateľa so zamestnancom Ing. C. L. požadovanú náhradu škody (v konaní bolo preukázané, že ďalší dvaja konatelia o podanej žalobe nemali vedomosť a Ing. C. L. o vzniknutej škode sám voči sebe nemohol rokovať), a teda si nezaobstarali pri rozhodovaní všetky informácie na rozhodnutie a pokiaľ by tak konali, došlo by k preukázaniu určitých skutočností, čím sa mohlo predísť podanej žalobe na súde voči Ing. C. L. o zaplatenie náhrady škody a vedeniu súdneho konania (sp. zn. 60Cpr/5/2018) a aj vzniknutým zbytočným nákladom za jej podanie na úhradu súdnych poplatkov, za úhradu trov konania advokátke za ňou poskytnuté právne služby spoločnosti žalobcu v tomto spore a za úhradu trov konania úspešnej strane - žalovanému Ing. C. L.. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že keďže žalovaní v konaní nepreukázali žiadnym relevantným dôkazom, že so zamestnancom Ing. C. L. konali na informovanom základe v súlade s ustanovením § 191 Zákonníka práce a po dôkladnom zvážení všetkých predpokladaných eventualít súdneho konania a jeho následkov v súlade s vlastnými všeobecnými znalosťami o chode spoločnosti a skúsenosťami berúc do úvahy záujmy spoločnosti a záujmy všetkých spoločníkov, sa nezbavili objektívnej zodpovednosti za spôsobenú škodu voči žalobcovi podľa ustanovenia § 135a ods. 3 ObZ z ktorého vyplýva, že konateľ nezodpovedá za škodu, ak preukáže, že postupoval pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou, v dobrej viere a že koná v záujme spoločnosti. Odvolací súd zdôrazňuje, že v súdnom konaní platí zásada kontradiktórnosti konania, podľa ktorej majú byť nositeľom procesnej iniciatívy sporové strany - žalobca iniciuje konanie a má mať záujem na efektívnom vedení „svojej právnej veci“ a rovnako žalovaný, musí vyvíjať iniciatívu vo forme svojej procesnej obrany. Preto bolo povinnosťou žalovaných ako strán, tvrdiť rozhodujúce skutkové okolnosti a procesne navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Odvolací súd preto považuje uvedenú odvoláciu námietku žalovaných za nedôvodnú.

34. K odvolacej námietke žalovaných, že majú technické vysokoškolské vzdelanie a že žalobu vypracovala advokátska kancelária, odvolací súd uvádza, že žalovaní ako konatelia majú povinnosť postupovať pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v záujme spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Odvolací súd konštatuje, že žalovaní v konaní nepreukázali, že pri namietaných úkonoch v mene spoločnosti - udelením plnomocenstva advokátke na zastupovanie v konaní sp. zn. 60Cpr/5/2018, že konali s odbornou starostlivosťou, a teda, že vynaložili úsilie konať v dobrej viere a na prospech spoločnosti, že predmetné rozhodnutie bolo potrebné v danom čase a rozsahu v záujme spoločnosti uskutočniť, pri zvážení možných rizík, prípadne iných výhod, či nevýhod zvažovaného rozhodnutia alebo aj iných možných riešení, ktoré im mali resp. mohli byť známe v čase vykonania sporného rozhodnutia a to pri vynaložení primeraného úsilia. Žalovaní v konaní taktiež nepreukázali, že sa informovali u advokátky ohľadom právneho posúdenia veci. Odvolací súd konštatuje, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie a to, že žalovaní ako konatelia porušili svoje povinnosti postupovať pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a ktoré nijakým spôsobom nesúvisia so zastupovaním žalobcu advokátskou kanceláriou a nemá to tiež vôbec žiadny súvis s tým, že žalovaní majú technické vysokoškolské vzdelanie. Pokiaľ teda žalovaní ako konatelia žalobcu podali žalobu, v ktorej tvrdili, že evidencia pracovného času je vedená v rozpore s ustanovením § 99 Zákonníka práce, hoci mali vedomosť z rozhodnutia Inšpektorátu práce, že takáto evidencia je vedená v súlade so Zákonníkom

práce (čo bolo v súdnom konaní sp. zn. 60Cpr/5/2018 preukázané), žalovaní tak založili svoje tvrdenia na vedome nepravdivých skutočnostiach a nesúvisia s ich vzdelaním. V zmysle uvedeného je preto právne irelevantnou obrana žalovaných ohľadom technického vysokoškolského vzdelania v prípade žalovaného v 1. rade (chemický inžinier) a v prípade žalovaného v 2. rade (strojný inžinier), ktorí tvrdili, že neboli spôsobilí právne kvalifikovane posúdiť dôvodnosť podanej žaloby a jej obsah ako aj zväžiť všetky predpokladané eventuality súdneho konania a jeho následky a to v súlade s vlastnými všeobecnými znalosťami o chode spoločnosti.

V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd poukazuje na to, že podľa ustálenej judikatúry základnou podmienkou na uplatnenie nároku na náhradu škody voči štatutárnemu orgánu je preukázanie nesprávneho jeho konania, ktoré je porušením jeho povinnosti vykonávať svoju funkciu s odbornou starostlivosťou podľa ustanovenia § 135a ObZ. Problémom pri posudzovaní dodržiavania odbornej starostlivosti štatutárneho orgánu môže byť aj nerovnaká úroveň vedomostí, skúseností a vzdelania jednotlivých členov. Štatutárny orgán bude napriek tomu povinný si pri svojom konaní zaobstarať potrebné informácie a nimi sa pri rozhodovaní o podmienkach právneho úkonu riadiť, lebo postačujúcim liberačným dôvodom na zbavenie sa zodpovednosti za vzniknutú škodu spoločnosti, nemôže byť poukaz na nižší stupeň vedomostí alebo nedostatočného vzdelania, ale len dôkaz, že konal s odbornou starostlivosťou.

Odvolací súd preto považuje uvedenú odvolaciu námietku žalovaných za nedôvodnú.

35. K odvolacej námietke žalovaných, že o každej žalobe rozhoduje súd a teda nemohli dopredu vedieť, ako súd rozhodne, z čoho vyvodili, že nemôžu mať zodpovednosť za žalobu, ktorú podali voči Ing. C. L. prostredníctvom advokátskej kancelárie, odvolací súd uvádza, že v konaní bolo preukázané, že v danom prípade bola predmetná žaloba podaná na základe preukázateľne nepravdivých skutkových tvrdení, čo dokazuje, že žalovaní ako konatelia porušili svoje povinnosti v súvislosti s iniciovaním súdneho konania (sp. zn. 60Cpr/5/2018). Odvolací súd ďalej uvádza, že konateľ spoločnosti by mal konať s odbornou starostlivosťou a s vyvinutím primeraného úsilia, ktoré možno od neho rozumne vyžadovať, spoznať záujmy spoločnosti (informovaný základ), tieto záujmy v súvislosti so zamýšľaným konaním posúdiť ako súladné, aby bol v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. V takom prípade by sa jednalo totiž o konanie v rámci „riadneho obchodného úsudku“, ktoré vylučuje zodpovednosť za škodu, ak štatutárny orgán pri podnikateľskom rozhodovaní mohol mať rozumne za to, že na základe náležitých informácií koná v prospech spoločnosti. Žalovaní však v konaní nepreukázali žiadnym vierohodným dôkazom, že pri podaní žaloby na súd voči zamestnancovi Ing. C. L. vychádzali z relevantných informácií a že vo vzťahu k nemu konali s odbornou starostlivosťou, v dobrej viere a v záujme spoločnosti a to s poukazom na povinnosť spoločnosti žalobcu prerokovať s týmto zamestnancom ním požadovanú náhradu škody a taktiež vzhľadom na ich povinnosť oboznámiť sa s rozhodnutím Inšpektorátu práce Bratislava č. 2017/423 a 2017/213 zo dňa 09.01.2017, v ktorom sa konštatuje, že evidencia pracovného času bola u žalobcu vedená v súlade s ustanovením § 99 Zákonníka práce, čo vylučuje nezavinенú nevedomosť a dobrú vieru žalovaných pri samotnom podaní žaloby. Žalovaní tak v konaní nepreukázali, že sa v tomto prípade jednalo o konanie v rámci „riadneho obchodného úsudku“, ktoré vylučuje zodpovednosť za škodu v prípade, ak štatutárny orgán pri podnikateľskom rozhodovaní mohol mať rozumne za to, že na základe náležitých informácií pri výkone svojej pôsobnosti ako konateľ postupoval s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že konal v záujme spoločnosti.

Odvolací súd preto považuje uvedenú odvolaciu námietku žalovaných za nedôvodnú.

36. K odvolacej námietke žalovaných, že súd prvej inštancie nevysvetlil a nezdôvodnil prelomenie čl. 46 a 47 Ústavy Slovenskej republiky, z ktorých vyplýva, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a že každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku neupieral právo žalovaným, ale posudzoval uplatnený nárok žalobcom na náhradu škody voči žalovaným ako konateľom v dôsledku porušenia ich povinností konať s odbornou starostlivosťou (§ 135a ObZ) a to konať v dobrej viere a na prospech spoločnosti. Predmetná žaloba podaná na základe preukázateľne nepravdivých skutkových tvrdení. Odvolací súd v súvislosti s touto námietkou dodáva, že žalovaní konkrétne neuviedli, v čom by mal byť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky resp. judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Odvolací súd preto považuje uvedenú odvolaciu námietku žalovaných za nedôvodnú.

37. K odvolacej námietke žalovaných, že uhradené právne služby nemôžu predstavovať škodu, pretože úhrada faktúr bola uskutočnená na základe poskytnutých právnych služieb, ktoré advokátska kancelária vo veci riadne vykonala, a preto odmena bola vynaložená účelne, odvolací súd uvádza, že súhlasí s názorom žalovaných, že uhradenie právnych služieb advokátovi predstavuje jeho odmenu

a ktorá vo vzťahu k nemu nie je škodou. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca si svoj nárok na náhradu škody uplatnil voči žalovaným ako konateľom spoločnosti žalobcu v dôsledku porušenia ich povinností konať s odbornou starostlivosťou a to v súvislosti s ich iniciovaním súdneho konania (sp. zn. 60Cpr/5/2018) založeného na nepravdivých skutkových a právnych tvrdeniach žalovaných, čo zakladá ich zodpovednosť za spôsobenú škodu na strane žalobcu spočívajúcu v nákladoch za tento spor.

Odvolací súd preto považuje uvedenú odvoláciu námietku žalovaných za nedôvodnú.

38. K odvolacej námietke žalovaných, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku použil pojem šikanózna žaloba, pričom uvedený výraz nepozná CSP, ani ObZ a ani Zákonník práce a že takéto hodnotenie súdu, bez akéhokoľvek dokazovania, nie je podložené žiadnym relevantným dôkazom, nebolo preukázané a ide len o arbitrárne hodnotenie súdu, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom pod sp. zn. 10CoPr/6/2019-306 zo dňa 24.10.2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie sp. zn. 60Cpr/5/2018-247 zo dňa 10.07.2019 a s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil a považoval za preukázané, že sa jednalo o šikanóznou žalobu, ktorej účelom viac ako uplatňovanie a bránenie práva žalobcu ako spoločnosti prípustnými zákonnými prostriedkami ochrany jeho oprávnených záujmov, je presadzovanie vlastných záujmov zneužívaním zákonných procesných inštitútov bránenia ohrozenia alebo porušenia práv žalobcu. V danom prípade súd prvej inštancie označil podanú žalobu v spore (sp. zn. 60Cpr/5/2018) ako šikanóznou (viď bod 58. napadnutého rozsudku, ktorý v uvedenom rozsudku citoval bod 46. odôvodnenia rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 60Cpr/5/2018) a to vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ako aj na podané viaceré žaloby na súd žalovanými. Odvolací súd zdôrazňuje, že označenie žaloby ako „šikanózna“ však nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Podľa ustanovenia § 5 CSP, zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu t. j. ak niekto formálne uplatňuje svoje právo, ale jeho cieľom je poškodiť druhú stranu, čo je v rozpore s účelom zákona. Odvolací súd zdôrazňuje, že výklad a aplikácia tohto ustanovenia sa opiera o judikatúru slovenských súdov, ktoré posudzujú konkrétne prípady individuálne. Vo vzťahu k uvedenému odvolací súd poznamenáva, že z vykonaných dôkazov bolo v súdnom konaní sp. zn. 60Cpr/5/2018 preukázané, že žaloba nemala žiadny racionálny základ a bola postavená na nepravdivých skutkových a právnych tvrdeniach žalovaných s tým, že závery súdu prvej inštancie v konaní sp. zn. 60Cpr/5/2018 boli výsledkom vykonaného dokazovania a ktoré boli potvrdené Krajským súdom v Bratislave rozsudkom pod sp. zn. 10CoPr/6/2019-306 zo dňa 24.10.2019, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie sp. zn. 60Cpr/5/2018-247 zo dňa 10.07.2019

Odvolací súd preto považuje uvedenú odvoláciu námietku žalovaných za nedôvodnú.

39. K odvolacej námietke žalovaných, že súd prvej inštancie v tejto veci nemal zákonné oprávnenie opätovne prejednať už právoplatne ukončenú právnu vec a hodnotiť konanie žalovaných v inom už rozhodnutom súdnom spore, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie opätovne neprejednával vec týkajúcu sa sporu (sp. zn. 60Cpr/5/2018), ale sa iba zaoberal aspektami dôvodnosti podania žaloby žalovanými v tomto spore v kontexte uplatneného nároku žalobcom z titulu náhrady škody voči žalovaným ako konateľom žalobcu, vzniknutej na základe nákladov súvisiacich so sporom (sp. zn. 60Cpr/5/2018).

Odvolací súd preto považuje uvedenú odvoláciu námietku žalovaných za nedôvodnú.

40. K odvolacej námietke žalovaných, že súd prvej inštancie neuviedol, v čom vidí porušenie ich právnej povinnosti ako konateľov, či toto porušenie zakladá nárok žalobcu na náhradu škody a kde vidí príčinnú súvislosť medzi vznikom údajnej škody a porušením právnej povinnosti, odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade je daná príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalovaných konať s odbornou starostlivosťou (nakoľko podaním žaloby iniciovali súdne konanie bez preukázania, že tak urobili na informovanom základe ohľadne dôvodnosti tejto žaloby so zohľadnením finančnej záťaže žalobcu za poskytnuté právne služby a prípadné následné trovy konania) a vznikom škody na strane žalobcu spočívajúcej v nákladoch žalobcu vzniknutých platením trov súdneho konania a trov za poskytnuté právne služby na základe jeho právneho zastúpenia, ktoré by inak neboli vznikli, ak by žalovaní nepodali túto žalobu, a ktoré žalobca musel vynaložiť a ktorých reálny vznik žalobca preukázal jednotlivými faktúrami vystavenými advokátskou kanceláriou, ako aj výpismi z účtu, z ktorých vyplýva uhradenie týchto faktúr advokátskej kancelárii. Uhradené finančné prostriedky znamenali pre žalobcu reálny úbytok v jeho majetkovej sfére. Žalobca tak preukázal, že spoločnosti vznikla škoda, za ktorú nesú zodpovednosť žalovaní ako konatelia a ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s porušením ich povinností pri výkone funkcie konateľa. Podľa § 135a ods. 3 ObZ, konateľ nezodpovedá za škodu, ak preukáže, že postupoval pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Zodpovednosť konateľa za škodu je týmto založená objektívne nielen v zmysle § 135a ods. 3 ObZ, ale aj v zmysle ustálenej súdnej praxe (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/106/2020 zo dňa 19.05.2022 a sp.

zn. 2Obdo/70/2022 zo dňa 30.11.2023). Konateľ objektívne (bez ohľadu na zavinenie) zodpovedá za riadny výkon funkcie s odbornou starostlivosťou a ktorý, ak preukáže, že postupoval pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere a že konal v záujme spoločnosti, nezodpovedá za vzniknutú škodu (§ 135a ods. 3 ObZ). V danom prípade sa jednalo teda o objektívnu zodpovednosť konateľov, ktorí si mohli uplatniť liberačné dôvody podľa § 135a ods. 3 ObZ. Povinnosť konateľov konať s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v súlade so záujmami spoločnosti, ako aj všetkých jej spoločníkov, je potrebné chápať ako kumulatívne predpoklady oslobodenia sa zo zodpovednosti za škodu. Konateľ by teda mal konať s odbornou starostlivosťou a s vyvinutím primeraného úsilia, ktoré možno od neho rozumne vyžadovať, spoznať záujmy spoločnosti (informovaný základ), tieto záujmy v súvislosti so zamýšľaným konaním posúdiť ako súladné, aby bol v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti.

V kontexte uvedeného, odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/106/2020 zo dňa 19.05.2022 (uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 3/2022 ako rozhodnutie č. 35), v ktorom sa uvádza: „I. Požiadavka konať s odbornou starostlivosťou pri výkone funkcie konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným podľa § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka je splnená, ak konateľ vykonáva túto funkciu s potrebnými znalosťami, teda informovane a pri konkrétnom rozhodovaní vynaloží primerané úsilie na využitie všetkých rozumne dostupných informačných zdrojov a na ich základe starostlivo zváži možné výhody/nevýhody (rozpoznateľné riziká s cieľom ich minimalizovať) existujúcich možností konateľského rozhodnutia v prospech spoločnosti. Splnenie povinnosti konať informovane je nevyhnutné posudzovať z pohľadu ex ante, t. j. s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré mu boli, mohli alebo mali byť známe v okamihu, v ktorom rozhodnutie konateľ vykonal. II. Konateľ objektívne (bez ohľadu na zavinenie) zodpovedá za riadny výkon funkcie s odbornou starostlivosťou a nie za výsledok svojej činnosti. Ak konateľ preukáže, že pri výkone svojej pôsobnosti postupoval s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti, nie je možné vyvodzovať jeho zodpovednosť za škodu ani v prípade, keby následky dotknutej činnosti boli pre spoločnosť negatívne alebo ak by sa jej očakávaný výsledok nedostavil. III. Zodpovednosť konateľa za škodu je vylúčená, ak pri podnikateľskom rozhodovaní mohol mať rozumne za to, že na základe náležitých informácií koná v prospech spoločnosti.“

41. Záverom odvolací súd zhrnul, že žalovaní nepreukázali skutočnosti, ktoré by spôsobovali neexistenciu alebo zánik ich právnej povinnosti zaplatiť žalobcovi uplatnený nárok na náhradu škody. V konaní bolo preukázané, že žalovaní ako konatelia spoločnosti žalobcu porušili svoju povinnosť postupovať pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou, keď podali na zamestnanca nedôvodnú žalobu na náhradu škody, ktorá žalobcovi však nikdy nevznikla. Žalovaní v tejto veci pritom postupovali tiež v rozpore so Zákonníkom práce, keď so zamestnancom Ing. C. L. neprerokovali požadovanú náhradu škody a ani ho o nej ako konateľa a spoločníka neupovedomili a ani ho nevyzvali na jej úhradu v rámci mimosúdneho urovnania veci, ale priamo naňho podali žalobu. Uvedené konanie žalovaných tak preukazuje, že škoda vzniknutá na strane žalobcu úhradou nákladov za tento nedôvodný súdny spor, vznikla v priamej príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaných t. j. ich postupom a v rozpore s odbornou starostlivosťou.

42. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti. Ak sú skutkové tvrdenia strán sporné, súd ich vyhodnotí na základe vykonaných dôkazov. Odvolací súd má za to, že žalovaní v predmetnom právnom spore neunesli bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno, čo malo za následok ich neúspech v konaní. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobou uplatnený nárok žalobcu bol preukázaný, teda dôvodný s tým, že obranu žalovaných vyhodnotil ako nepreukázanú. Žalovaní v predmetnom konaní neprodukovali žiaden relevantný dôkaz, ktorým by preukazovali nimi tvrdené skutočnosti, pričom dôsledkom bolo neunesenie dôkazného bremena a vydanie pre stranu nepriaznivého rozhodnutia. V sporovom konaní sú strany sporu povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazná povinnosť v sporovom konaní (povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia) znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom (stranou) v opačnom procesnom postavení, než je účastník (strana),

ktorý nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dŏkaznú povinnosť. Procesná pasivita sporovej strany má za následok, že neuniesla dŏkazné bremeno.

43. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaných odvolací súd konštatuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

44. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade v podanom odvolaní relevantným spôsobom nespochybnili ani nevyvrátili podstatné závery súdu premietnuté v napadnutom výroku I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd, ktorý je viazaný odvolacími dôvodmi, rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

45. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a s § 262 ods. 1 CSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, keďže žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

46. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných v § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/ a e/ CSP).